Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B ►M1 **KOMMISSIONENS DELEGEREDE AFGØRELSE (EU) 2015/2290**

af 5. juni 2015

om midlertidig ækvivalens for så vidt angår de solvensordninger, der er gældende i Australien, Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i disse lande ◄

(EUT L 323 af 9.12.2015, s. 22)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►M1	Kommissionens delegerede afgørelse (EU) 2016/309 af 26. november 2015	L 58	50	4.3.2016

Berigtiget ved:

►C1 Berigtigelse, EUT L 328 af 12.12.2015, s. 126 (2015/2290)

▼B

▼M1

KOMMISSIONENS DELEGEREDE AFGØRELSE (EU) 2015/2290

af 5. juni 2015

om midlertidig ækvivalens for så vidt angår de solvensordninger, der er gældende i Australien, Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i disse lande

▼B

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) ([1]), særlig artikel 227, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved direktiv 2009/138/EF indføres der en risikobaseret tilsynsordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen. Direktiv 2009/138/EF finder fuldstændig anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen fra den 1. januar 2016. Selv om direktiv 2009/138/EF først finder fuldstændig anvendelse fra den 1. januar 2016, kan Kommissionen allerede nu vedtage denne delegerede afgørelse i medfør af artikel 311 i direktiv 2009/138/EF.

(2) Artikel 227 i direktiv 2009/138/EF vedrører spørgsmålet om ækvivalens for så vidt tredjelandsforsikringsselskaber, der deltager i koncerner med hovedsæde i Unionen. Når Kommissionen ved en delegeret retsakt har fastslået, at der foreligger ækvivalens i henhold til artikel 227 i direktiv 2009/138/EF, kan sådanne koncerner, forudsat at fradrag og aggregering anvendes som konsolideringsmetode i forbindelse med deres indberetning på koncernniveau, tage hensyn til beregningen af kapitalkrav og disponibel kapital (kapitalgrundlag) i henhold til reglerne i den pågældende ikke-EU-jurisdiktion frem for at anvende direktiv 2009/138/EF ved beregning af koncernens solvenskrav og det anerkendte kapitalgrundlag.

(3) Artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF omhandler fastsættelse af midlertidig ækvivalens af bestemt varighed for tredjelande, hvis solvensordninger på forsikringsområdet opfylder visse kriterier. Når det er blevet fastslået, at der foreligger midlertidig ækvivalens, gælder afgørelsen i en periode på 10 år med mulighed for forlængelse.

(4) Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger har rådgivet Kommissionen i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ([2]) og bidraget til vurderingen af

([1]) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1.

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

▼B

tredjelande i henhold til artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF ([1]). For så vidt angår USA har forsikringsdialogen, som blev indledt i 2012 med det formål at opnå en bedre gensidig forståelse af de respektive regulerings- og tilsynsordninger på forsikringsområdet, dannet en vigtig ramme om gensidig udveksling af oplysninger og ført til den konklusion, der er nået i denne afgørelse.

(5) I Australien kræver Life and General Insurance Capital Standards (LAGIC) (General Insurance Prudential Standard (GPS) 110: Capital Adequacy, Life Insurance Prudential Standards (LPS) 110: Capital Adequacy), at forsikringsselskaber beregner kapitalkrav for forsikringsrisici, forsikringskoncentrationsrisici, risikobehæftede aktiver, risici i forbindelse med koncentration af aktiver, operationelle risici og aggregeringsfordel (aggregation benefit). Der gøres brug af en samlet balancemodel. Der anvendes et minimumskapitalkrav (Prudential Capital Requirement eller PCR); forsikringsselskaber skal endvidere indføre en procedure til vurdering af den interne kapitaldækning (Internal Capital Adequacy Assessment Process eller ICAAP) og fastlægge de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe en nedgang i kapitalen under hensyntagen til tærskelværdier over PCR. Skadesforsikringsselskaber kan anvende interne modeller, forudsat at de godkendes af den australske tilsynsmyndighed (Australian Prudential Regulation Authority eller APRA). Standarderne GPS 220 og LPS 220 (risikostyring) kræver risikostyringsrammer, der som minimum skal omfatte en risikostyringsstrategi med en beskrivelse af risikostyringspolitikker, procedurer, ledelsesansvar og interne kontroller. Forsikringsselskaber skal aflægge rapport til APRA om deres solvens, finansielle stilling, finansielle resultater, kapitaldækning, investeringer, aktiver og koncentrationer af aktiver, præmie- og erstatningsdata, forpligtelser i henhold til policer og ikke-balanceførte eksponeringer. I henhold til Corporations Act 2001 er selskaber forpligtet til at udarbejde og indgive årsrapporter til det australske børstilsyn (Australian Securities and Investments Commission). Livsforsikringsselskaber, skadesforsikringsselskaber og forsikringskoncerner er underlagt yderligere indberetningskrav vedrørende kapitalforvaltning og kapitaldækning. APRA kan udveksle oplysninger med andre finansielle tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet den internationale sammenslutning af forsikringstilsynsmyndigheders multilaterale aftalememorandum om samarbejde og udveksling af oplysninger (Multilateral Memorandum of Understanding on Cooperation and Information Exchange of the International Association of Insurance Supervisors eller IAIS MMoU) og har indgået aftalememoranda (MoU)

([1]) EIOPA's ækvivalensanalyse af Brasilien af 10. marts 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Bermuda af 9. marts 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Canada af 28. januar 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Australien af 16. juli 2013
EIOPA's ækvivalensanalyse af Mexico af 16. juli 2013.

▼B

med udenlandske tilsynsmyndigheder (herunder en række tilsynsmyndigheder i EU). APRA er — uafhængigt af andre — ansvarlig for regulering og tilsyn på forsikringsområdet; det er kun APRA, som kan give en enhed tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Australien. APRA har beføjelse til at udstede tilsynsstandarder, som har retsvirkning. Ingen nuværende eller tidligere ansatte hos APRA må videregive fortrolige oplysninger, som de har modtaget i forbindelse med deres opgaver eller funktioner, og kan pålægges sanktioner i henhold til lovgivningen. Mulighederne for videregivelse af oplysninger i retssager er stærkt begrænsede.

(6) I Bermuda fastsætter loven om forsikring (Insurance Act) to kapitalkrav for andre forsikringsselskaber end captive forsikringsselskaber ([1]): en minimumssolvensmargin (Minimum Solvency Margin eller MSM) og et forhøjet kapitalkrav (Enhanced Capital Requirement eller ECR), som begge finder anvendelse på kommercielle livs- og skadesforsikringsselskaber. ECR fastsættes på grundlag af det relevante basissolvenskrav (Basic Solvency Capital Requirement eller BSCR) i overensstemmelse med en standardformel eller forsikringsselskabets godkendte interne model til beregning af kapital, forudsat at ECR som minimum svarer til forsikringsselskabets MSM. BSCR omfatter følgende risici: kreditrisici, kreditspændsrisici, markedsrisici, præmierisici, reserverisici, renterisici, katastroferisici og operationelle risici. Et målkapitalniveau (TARGET Capital Level) på 120 % af ECR fungerer som solvenstærskelværdi til tidlig varsling. Reglerne om kvalificeret kapital er forskellige for de forskellige kategorier af forsikringsselskaber. Insurance Act indeholder også bestemmelser om forsikringsselskabers indberetningspligt vedrørende deres solvens. Bermudan Monetary Authority eller BMA er den uafhængige regulerings- og tilsynsmyndighed. De fleste forsikringsselskaber i Bermuda er forpligtet til at udarbejde yderligere årsregnskaber i overensstemmelse med IFRS-standarderne; ellers kan forsikringsselskaber anvende almindeligt anerkendte regnskabsprincipper, som BMA har godkendt. Forsikringsselskaber skal offentliggøre deres årsregnskaber, som indeholder kvantitative og kvalitative oplysninger. BMA kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet IAIS MMoU. BMA er underlagt tavshedspligt, og alle oplysninger om tilsynsbelagte finansielle institutioners forretningsvirksomhed og om dermed involverede personer, som BMA's personale har modtaget, skal behandles som fortrolige oplysninger.

(7) I Brasilien skal forsikringsselskaber som garanti for deres forpligtelser i henhold til Insurance Decree-Law No. 73/1966 oprette forsikringsmæssige hensættelser, særlige fonde og hensættelser i overensstemmelse med de kriterier, som det nationale råd for

([1]) I Insurance Act fastsættes der forskellige kategorier af forsikringsselskaber, som er omfattet af forskellige regelsæt. Captive forsikringsselskaber er en særlig kategori af forsikringsselskaber, som ikke er medtaget i EIOPA's vurdering, og som ikke er omfattet af denne retsakt.

▼B

privatforsikring (National Council of Private Insurance eller CNSP) har opstillet. I henhold til Resolution CNSP 316 svarer minimumskapitalkravet (Minimum Capital Required eller CMR) til kapitalgrundlaget (Base Capital) eller risikokapitalen (Risk Capital), alt efter hvad der er størst. Kapitalgrundlaget er et fast beløb, som er knyttet til den pågældende enhedstype og de regioner, hvor enheden har tilladelse til at udøve forretningsvirksomhed, samt risikokapitalen, som er summen af kapitalkrav for genforsikrings- og kreditrisici, operationelle risici og markedsrisici. For de fleste forsikringsselskaber er risikokapitalen større end kapitalgrundlaget og udgør derfor CMR. Ved Resolution CNSP 3162/2014 er der fastsat regler for anvendelse af en intern model som alternativ til standardformlen ved beregning af CMR. Virksomhedsledelse er underlagt minimumskrav. Forsikringsselskaber skal sikre intern kontrol med deres forretningsvirksomhed, informationssystemer og overensstemmelse med lovgivningsmæssige krav. Superintendência de Seguros Privados (SUSEP) har ansvaret for at føre tilsyn med Brasiliens forsikringssektor. SUSEP er et forvaltningsorgan under finansministeriet, som har til opgave at forvalte de regler, som CNSP fastsat. Tilsynsmyndighedens forvaltningsråd har beføjelse til — uafhængigt af andre — at tilrettelægge SUSEP's overordnede politik for regulering og overensstemmelse med CNSP's regler inden for det givne kompetenceområde. Forsikringsselskaber er forpligtet til at indgive data om kapital, aktiver, passiver, indtægter og udgifter til SUSEP hver måned samt nærmere oplysninger om forretningsvirksomheden, balancen og et driftsregnskab hvert kvartal; forsikringsselskaber skal offentliggøre deres årsregnskaber, som indeholder kvantitative og kvalitative oplysninger. SUSEP kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet IAIS MMoU. Oplysninger må kun anvendes med henblik på tilsyn inden for det område, som er omfattet af SUSEP's tilsynsfunktioner. Endvidere anvendes oplysninger modtaget fra en anden myndighed kun til de formål, med henblik på hvilke de blev indhentet. SUSEP's nuværende og tidligere ansatte er underlagt tavshedspligt.

(8) I Canada kræver loven om forsikringsselskaber (Insurance Companies Act), at forsikringsselskaber skal have tilstrækkelig kapital. De retningslinjer, som Office of the Superintendent of Financial Institutions (OSFI) offentliggør, indeholder præcise standarder. De kapitalkrav, som finder anvendelse på forsikringsselskaber, er Minimum Continuing Capital and Surplus Requirement (MCCSR Guideline) for livsforsikringsselskaber og Minimum Capital Test (MCT Guideline) for skadesforsikringsselskaber. Både MCCSR og MCT tager højde for risici i forbindelse med såvel balanceførte som ikkebalanceførte aktiver og passiver. Skadesforsikringsselskaber skal råde over kapital svarende til mere end 100 % af MCT, mens livsforsikringsselskaber skal råde over kapital svarende til mere end 120 % af MCCSR. Under disse niveauer må forsikringsselskaber ikke drive forretningsvirksomhed. Ud over disse krav findes der et tilsynsmæssigt målkapitalniveau (Supervisory TARGET Capital Level) svarende til 150 % af henholdsvis MCT for skadesforsikringsselskaber og af MCCSR for livsforsikringsselskaber. Kapitalkrav beregnes i overensstemmelse med en standardformel; interne modeller må kun benyttes i yderst få tilfælde. Forsikringsselskaber er også forpligtet til at fastsætte en intern målkapitalprocent på grundlag af en selskabsspecifik risiko- og solvensvurdering (Own Risk and Solvency Assessment eller ORSA), herunder

▼B

ikke-foreskrevne stresstest, som tager højde for forsikringsselskabets særlige karakteristika. Office of the Superintendent of Financial Institutions (OSFI), det canadiske forsikringstilsyn, er et uafhængigt, selvfinansieret forbundsagentur. Alle regulerede forsikringsselskaber er forpligtet til at forelægge OFSI reviderede årsregnskaber med forklarende bemærkninger, en revisionserklæring (Auditors' Report), en rapport fra den ansvarlige aktuar (Appointed Actuary's Report), en rapport om dynamisk testning af kapitaldækning (Dynamic Capital Adequacy Testing report), som sammenfatter resultaterne af diverse stresstest, og kvartalsvise indberetninger om kapitalstilling. Forsikringsselskaber er endvidere forpligtet til at udarbejde og efter anmodning forelægge en årlig ORSA-vurdering med fastsættelse af en intern målkapital. OSFI kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden tilsluttede sig IAIS MMoU i juli 2012. OSFI er underlagt tavshedspligt, og alle oplysninger om tilsynsbelagte finansielle institutioners forretningsvirksomhed og om deri involverede personer, som OSFI's personale har modtaget, skal behandles som fortrolige oplysninger.

(9) I Mexico trådte loven om ændring af rammerne for forsikringstilsyn (Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas eller LISF) i kraft den 4. april 2015. I henhold til LISF finder solvenskapitalkravet (Solvency Capital Requirement eller SCR) anvendelse og omfatter genforsikringsrisici, finansielle risici og modpartsrisici. Der foretages stresstest mindst én gang om året (dynamisk solvenstest). I henhold til den mexicanske ordning kan der enten anvendes en standardmodel eller en intern model ved beregning af SCR. Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF) har ansvaret for at føre tilsyn med livsforsikrings- og skadesforsikringsselskaber i Mexico; CNSF har beføjelse til — uafhængigt af andre — at udstede eller inddrage licenser til forsikringsselskaber og foretager stresstest mindst én gang om året. Forsikringsselskaber skal indgive data om deres organisation, forretningsvirksomhed, regnskaber, investeringer og kapital til CNSF mindst én gang hvert kvartal; de skal også offentliggøre deres mål, politikker og praksis i forbindelse med risikotilbageholdelse, -overførsel og -reduktion; endelig skal de offentliggøre kvantitative og kvalitative oplysninger om deres forretningsvirksomhed, forsikringsmæssige og finansielle situation og risici. CNSF kan samarbejde og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder, forudsat at der er indgået en aftale om udveksling af oplysninger; der forefindes en række sådanne aftaler, og CNSF anmodede om tilslutning til IAIS MMoU i 2010. Hvis der findes en aftale om udveksling af oplysninger mellem CNSF og en udenlandsk tilsynsmyndighed, skal CNSF anmode den udenlandske tilsynsmyndighed om forudgående tilladelse, inden CNSF videregiver de oplysninger, som tilsynsmyndigheden har tilvejebragt. Ingen nuværende eller tidligere ansatte hos CNSF

▼B

må videregive fortrolige oplysninger; kravet om tavshedspligt er nedfældet i den nationale lovgivning, og manglende overholdelse af tavshedspligten fører til sanktioner.

(10) I USA foregår regulering af og tilsyn med forsikring og genforsikring hovedsagelig på delstatsniveau. Forsikringsselskaber skal overholde de relevante love i de delstater, hvor de indgår aftaler, og forsikringstilsynet varetages af uafhængige tilsynsmyndigheder på delstatsniveau, som er underlagt såkaldte Insurance Commissioners. Delstaternes kapitaldækningskrav er baseret på modellove fra National Association of Insurance Commissioners (NAIC) om Risk-Based Capital (RBC), som alle delstaterne har vedtaget. RBC-standardformlen omfatter de væsentligste risici for hver af de vigtigste forsikringstyper (liv, ejendom og skade og sundhed), og interne modeller kan anvendes i forbindelse med særlige produkter og risikomoduler. RBC beregnes ved at anvende faktorer på diverse aktiver, præmier, krav, udgifter og reserver. Der findes fire niveauer af kvantitative kapitalkrav med hver deres tilsynsmæssige interventioner: Company Action Level, Regulatory Action Level, Authorized Control Level og Mandatory Control Level. Den amerikanske ordning omfatter en ORSA-vurdering for forsikringsselskaber, som kan sammenlignes med vurderingen under Solvens II. For så vidt angår indberetning og gennemsigtighed, findes der standardiserede indberetningskrav, som hovedsagelig omfatter: forretningsvirksomhed og resultater, risikoprofil, værdiansættelsesmetoder og anvendte præmisser, kapitalkrav og forvaltning. Årsregnskaber, herunder aktuarudtalelse og revisionserklæring, offentliggøres. Delstaternes Insurance Commissioners kan udveksle fortrolige oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder, forudsat at modtageren accepterer at behandle oplysningerne som fortrolige oplysninger. De kan også indgå aftale om udveksling og brug af fortrolige oplysninger. Der er undertegnet en række aftalememoranda om udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder i EU og forsikringsmyndigheder på delstatsniveau; en række forsikringsmyndigheder på delstatsniveau har undertegnet IAIS MMOU, og adskilligt flere har for nylig anmodet herom. I henhold til fortrolighedskrav, som er inkorporeret i delstatslovgivningen på grundlag af NAIC's modellove, er oplysninger, som tilsynsmyndigheder på delstatsniveau har indhentet, fortrolige oplysninger, og myndighederne skal behandle oplysninger, som de har modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder, som fortrolige oplysninger. Ansatte hos tilsynsmyndigheder på delstatsniveau er underlagt tavshedspligt i henhold til delstatslovgivningen.

▼B

(11) Som følge af disse vurderinger bør de tredjelandes solvensordninger, der er omhandlet i denne afgørelse, anses for at opfylde kriterierne for midlertidig ækvivalens i artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, med undtagelse af reglerne om captive selskaber i Bermuda, som er omfattet af en anden reguleringsordning.

(12) Varigheden af den første periode for den midlertidige ækvivalens, der fastslås denne afgørelse, bør være ti år. Kommissionen kan dog foretage en særlig gennemgang vedrørende et bestemt tredjeland eller territorium på et hvilket som helst tidspunkt uden for den generelle gennemgang, hvis den relevante udvikling nødvendiggør, at Kommissionen revurderer den ækvivalens, som er fastslået ved denne afgørelse. Kommissionen bør derfor fortsat, med forsikringsteknisk bistand fra EIOPA, overvåge udviklingen i de ordninger, som er gældende i de tredjelande, der er omfattet af denne afgørelse, og opfyldelsen af de betingelser, som denne afgørelse er vedtaget på grundlag af.

(13) Direktiv 2009/138/EF finder anvendelse fra den 1. januar 2016. Denne afgørelse bør derfor også tilkende ækvivalens fra nævnte dato —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

▼M1

Artikel 1

De solvensordninger, der er gældende i Australien, Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i disse lande, anses for at være midlertidigt ækvivalente med ordningen i afsnit I, kapitel VI, i direktiv 2009/138/EF.

▼B

Artikel 2

Midlertidig ækvivalens tilkendes i en periode på 10 år fra den 1. januar 2016.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.